

5. SEPTEMBRA 2017

MATEO TORREZ

00.22

Linka smrti mi volá s najväčším varovaním v mojom živote – dnes umriem. Zabudnite na to. „Varovanie“ je prisilné slovo, keďže varovania znamenajú, že sa niečomu dá vyhnúť, ako keď auto zatrúbi na niekoho, kto na červenú prechádza cez cestu, a tým mu dá príležitosť cúvnuť na bezpečie chodníka. Toto je skôr oznam. Z telefónu z druhej strany izby na mňa reve nezameniteľný tón nekonečného gongu ako kostolný zvon vyzvávajúci o ulicu ďalej. Už som vystresovaný. Všetko okolo mňa okamžite vytlačí stovka rozvírených myšlienok. Stavím sa, že takýto chaos zažíva človek, ktorý sa prvý raz vrhá strmhlav z lietadla medzi oblaky, alebo klavirista na prvom koncerte. Niežeby som si to mohol niekedy overiť.

Je to šialené. Pred minútou som čítal včerašný blog na *Od-rátavačoch*, kde si Podenky zaznamenávajú svoje posledné hodiny cez statusy a fotky v priamych prenosoch, ten čo som čítal ja, bol o tretiakovi na vysokej škole, ktorý sa usiloval nájsť domov pre svojho zlatého retrívera – a teraz umriem aj ja.

Umriem... nie... áno. Áno.

Stiahne mi hruď. Dnes umriem.

Vždy som sa bál smrti. Nevieam, prečo som si myslel, že ma to uchráni pred tým, aby sa to naozaj stalo. Pravdaže, nie navždy, ale aspoň dosť dlho nato, aby som vyrástol. Ocko mi vtíkal do hlavy, aby som predstieral, že som hlavná postava príbehu, ktorej sa nič nestane, predovšetkým nie smrť, lebo hrdina musí byť nažive, aby všetkých zachránil. No hluk v mojej hlave utícha a na druhej strane je posol Linky smrti, ktorý čaká na to, aby mi oznámil, že dnes ako osemnásťročný umriem.

Fíha, vlastne som...

Nechcem zdvihnúť telefón, radšej by som vběhol do otcovej izby a zanaďoval do vankúša, lebo si vybral naozaj zlý čas, aby skončil v nemocnici na oddelení intenzívnej starostlivosti, alebo uďrel do steny, lebo mama ma predurčila pre skorú smrť, keď umrela pri mojom pôrode. Telefón zazvoní najmenej trinásť raz a ja sa mu nemôžem viac vyhýbať, rovnako ako sa nevyhnem tomu, že niekedy dnes naposledy vydýchnem.

Odložím notebook z prekrížených nôh, vstanem z postele a zakníšem sa zo strany na stranu. Mám pocit, že odpadnem. Som ako zombia, ktorá kráča k svojmu stolu, ako pomalá chodiaca mŕtvola.

Na telefóne je meno volajúceho. LINKA SMRTI. Samozrejme.

Trasiem sa, ale podarí sa mi prijať hovor. Nič nepoviem. Nevieam, čo by som mal povedať. Len dýcham, lebo mi ostáva menej ako dvadsaťosemtisíc nádychov – čo je priemerný počet nádychov, ktorý za deň urobí neumierajúca osoba – a radšej ich využijem, kým môžem.

„Haló, volám z Linky smrti. Volám sa Andrea. Vy ste Timothy?“

Timothy.

Nevolám sa Timothy.

„To bude omyl,“ poviem Andrei. Srdce sa mi upokojí, hoci mi je toho Timothyho ľúto. Vážne. „Volám sa Mateo.“ Meno som dostal po otcovi, ktorý by bol rád, keby som ho jedného dňa odovzdal ďalšej generácii. Teraz to bude možné, ak sa mi podarí mať dieťa.

Počujem ťukanie do klávesnice. Pravdepodobne si robí opravu v databáze. „Och, ospravedlňujem sa, Timothy bol pán, s ktorým som práve telefonovala. Nezobral tú správu veľmi dobre, chudák. Vy ste Mateo Torrez, však?“

A jedným šmahom zahasí moju poslednú nádej.

„Mateo, buďte taký dobrý a potvrdte, že ste to naozaj vy. Obávam sa, že ma dnes v noci čaká ešte veľa telefonátov.“

Vždy som si predstavoval, že môj posol – tak sa oficiálne nazývajú, nie je to môj výmysel – bude empatický, jemne mi podá túto zdrvivú správu a možno aj poznamená niečo v tom zmysle, aká je to tragédia, že umrie niekto taký mladý. Aby som bol úprimný, nevadilo by mi, ani keby bola veselá a povedala mi, že sa mám zabaviť a naplno využiť deň, lebo aspoň viem, čo ma čaká. Nebudem teda sedieť doma a skladať tisícúskové puzzle, ktoré nedokončím, alebo masturbovať, lebo sex so skutočným človekom ma desí. No tento posol mi dáva najavo, že mám prestať mrhať jej časom, lebo na rozdiel odo mňa ho má kopec.

„Dobre. Mateo som ja. Ja som Mateo.“

„Mateo, s ľútosťou vám oznamujem, že niekedy počas nasledujúcich dvadsiatich štyroch hodín vás postihne nečakaná smrť. A hoci nemôžeme urobiť nič s tým, aby sme ju oddialili, stále máte šancu dnes žiť.“ Posol ďalej rozpráva o tom, že

život nie je vždy fér, potom vymenuje udalosti, ktorých by som sa dnes mohol zúčastniť. Nemal by som sa na ňu hnevať, ale je zjavné, že ju nudí odriekanie viet, ktoré má vypálené v pamäti, lebo už stovkám, možno tisíckam ľudí hovorila o tom, že čoskoro zomrú. Neprejavuje mi ani štipku súcitu. Popritom, ako sa so mnou rozpráva, si pravdepodobne pilníkuje nechty alebo sama so sebou hrá piškvorky.

Na *Odrátavačoch* Podenky píšú o všetkom od telefonického rozhovoru až po to, ako trávia posledný deň. V podstate je to twitter pre Podenky. Prečítal som tony príspevkov, v ktorých sa Podenky priznali, že sa svojich poslov opýtali, ako umrú, ale všetci vedía, že tieto podrobnosti nevie nikto, dokonca ani bývalý prezident Reynolds, ktorý sa pred štyrmi rokmi pokúsil pred smrťou ukryť v podzemnom bunkri, kde ho zavraždil jeden z agentov z ochranky. Linka smrti môže poskytnúť len dátum úmrtia, ale nie presnú minútu alebo spôsob, akým sa to stane.

„... Rozumeli ste všetkému?“

„Hej.“

„Nalogujte sa na death-cast.com a vyplňte všetky špeciálne požiadavky, ktoré máte ohľadom svojho pohrebu vrátane nápisu na náhrobný kameň. No možno uprednostníte kremáciu. V tom prípade...“

Bol som len na jednom pohrebe. Moja stará mama umrela, keď som mal sedem rokov, a ja som dostal záchvat zlosti, lebo sa nechcela zobudiť. Posuňme sa o päť rokov dopredu, keď sa objavila Linka smrti a odrazu boli na svojom pohrebe všetci *prebudení*. Šanca rozlúčiť sa pred smrťou bola neskuťočná príležitosť, no nebolo by lepšie stráviť tento čas skutočným žitím? Možno by som to cítil inak, keby som sa mohol

spoločnú, že na môj pohreb niekto príde. Keby som mal viac priateľov ako prstov.

„A, Timothy, v mene nás všetkých na Linke smrti vám chcem povedať, že nás veľmi mrzí, že o vás prideme. Prežite tento deň naplno, dobre?“

„Volám sa Mateo.“

„Prepáčte, Mateo. Veľmi ma to mrzí. No mám za sebou dlhý deň a tieto telefonáty sú stresujúce a...“

Zložil som jej. Viem, že je to nevychované. Viem. No nemôžem počúvať, ako mi niekto hovorí, že má stresujúci deň, keď o hodinu alebo o desať minút už môžem byť mŕtvy. Mohol by som sa zadusiť cukríkom na kašeľ. Mohol by som vyjsť z bytu, aby som niečo spravil, padnúť dole schodmi a zlomiť si väzy skôr, ako sa dostanem von. Niektorí by sa sem mohli vlámať a zavraždiť ma. Jediný spôsob smrti, ktorý môžem s istotou vylúčiť, je staroba.

Klesnem na kolená na podlahu. Všetko sa dnes skončí a ja s tým nemôžem vôbec nič urobiť. Nemôžem sa vydať na cestu cez drakmi zamorenú krajinu, aby som získal žezlo, ktoré by zastavilo smrť. Nemôžem naskočiť na lietajúci koberec a vydať sa hľadať džina, ktorý by mi splnil želanie a doprial mi plný a jednoduchý život. Možno by som našiel šialeného vedca, ktorý by ma kryogénne zmrazil, ale je vysoká pravdepodobnosť, že by som umrel uprostred tohto šialeného experimentu. Nikto sa nevyhne smrti a ja sa jej dnes nevyhnem ani náhodou.

Zoznam ľudí, ktorí mi budú chýbať, ak mŕtvemu vôbec môže niekto chýbať, je taký žalostne krátky, že ho ani nemôžem nazvať zoznamom: oco, ktorý sa snažil robiť, čo bolo v jeho silách, moja najlepšia kamarátka Lidia, nielen za to,

že ma neignorovala na chodbách, ale že oproti mne sedávala na obede, bola mojou partnerkou na geovedách a rozprávala sa so mnou o tom, že sa stane environmentalistkou, ktorá zachráni svet, a ja jej to splatím tým, že v ňom budem žiť. A to je všetko.

Keby niekoho zaujímal zoznam ľudí, ktorí mi *nebudú* chýbať, tak preňho nič nemám. Nikto mi nikdy neublížil. A dokonca aj chápem, prečo do mňa nikdy nezapárali. Fakt. Som úplne paranoidný babrák. Spolužiaci ma niekoľko rás pozvali, aby som sa s nimi šiel korčuľovať do parku alebo sa šiel neskoro v noci povoziť v aute, ale ja som sa vždy vyhovoril, lebo by sa to *mohlo* skončiť smrťou, *možno*. Myslím, že mi najviac budú chýbať premeškané príležitosti, ktoré som nevyužil, a premárnený potenciál stať sa priateľom spolužiakov, ktorí pri mne štyri roky sedeli. Bude mi chýbať, že sme sa nikdy nezblížili, lebo som u nikoho nespal, nikdy som s nikým nebol do noci, nehral Xbox ani stolové hry, pretože som sa bál.

Najviac mi bude chýbať Budúci Mateo, ktorý by sa možno uvoľnil a žil. Je ťažké jasne si ho predstaviť, ale ja si Budúceho Matea predstavujem, ako skúša nové veci, napríklad fajčí trávu s kamarátmi, robí si vodičák, nastupuje do lietadla do Puerto Rica, aby sa dozvedel viac o svojich koreňoch. Možno s niekým randí a je mu dobre. Pravdepodobne kamarátom hrá na klavíri a spieva pred nimi. Bezpochyby by mal na pohrebe tlačenicu a kar po jeho smrti by trval celý víkend – miestnosť by bola plná ľudí, ktorí nemali príležitosť posledný raz ho objať.

Budúci Mateo by mal oveľa dlhší zoznam priateľov, ktorí by mu chýbali.